

La primera lliga mundial de futbol americà arriba al final

Dragons triomfants

Diuenge, els Dragons de Barcelona van jugar el que pot ser el seu últim partit de la temporada a Montjuïc. Una temporada que ha superat les expectatives que s'havien creat.

El dijous, 2 de maig, a la vesprada, Romà Figueres, president del Barcelona Dragons acabava d'entrar al seu despatx a l'Estadi Olímpic. Ho havia fet com fa sempre: acostat a la paret per no trepitjar el reixat que serveix de terra als passadissos del segon pis de Montjuïc. Quan obrí la porta donà un cop d'ull a la safata on s'amunteguen les cartes i els faxes. Era plena, com sempre. Ho arplegà tot i buscà un lloc en alguna de les taules dels tres localets que formen les oficines del primer equip professional de futbol americà de Catalunya. Just acabava de seure quan la secretària li passa una trucada: "Des de Seattle, Estat de Washington". Figueres es trobà a l'altra banda del fil telefònic una típica veu de radiofonista que, des de la costa del Pacífic, li anunciava que "els

oients de la nostra emissora han escollit els Dragons de Barcelona com el millor equip de la setmana. De 100 trucades 70 han anat per al seu equip. ¿Què en pensa?"

A Seattle havien vist per televisió, el disabte abans, l'últim dels partits jugats pels Dragons als Estats Units. L'equip de Barcelona havia derrotat el Sacramento Surge a la capital de Califòrnia, amb un final trepidant, el primer decidit a pròrroga de tots els disputats en la World League. 20.000 espectadors assistien a aquest partit, que havia començat amb la interpretació de l'himne americà i dels Segadors. Al final del quart quart, el marcador reflectia una igualtat demolidora: 20 a 20. Segons les regles de la competició el primer equip que aconseguís set punts en la pròrroga fa-

Josep M. Figueres, amo de Barcelona Dragons amb Mike Lynn president de la Federació Internacional de futbol americà.

ARXIU

ria seu el triomf. Els Dragons van aconseguir fer tres punts, però no n'hi havia prou. Feien jugada d'atac els Surge quan de sobte Eric Naposki va interceptar la pilota i arrancà a córrer per la dreta. El gol d'aquest defensa dels Dragons, de 24 anys, antic jugador dels New England Patriots, donava la victòria als de Barcelona i ell en sortia catapultat com una de les figures de l'equip. El diumenge següent a l'estadi olímpic una pancarta anunciava la creació d'un club de fans d'Eric Naposki. Quan li pregunten sobre aquest fet, si hi ha companys al seu voltant riuen, i ell sembla avergonyit. Al final tot just aconsegueixes arrancar-li, quasi com una confessió, tres paraules: "és agradable, sí".

La pancarta de suport a Naposki no era

l'única. A l'estadi, hi acudeixen colles compactes de gent, generalment de pobles dels voltants de Barcelona o lligades als més de vint equips de futbol americà que ja hi ha a Catalunya. És fàcil d'identificar-los per les caçadores que duen, si pertanyen a equips bons, econòmicament sòlids. És el cas dels Howlers o dels Trons. En el cas dels equips menors, es coneix perquè se'n saben les regles a la perfecció i per l'admiració amb què estudien cada jugada dels que ja són els seus ídols.

Ferriol Barbenà fa de tackle, defensa, a l'equip juvenil dels Bocs de Sant Just. Per a ell veure els Dragons és gairebé un somni: "Per als que juguem a futbol americà és el màxim que podem esperar a veure; però jo crec que tot el públic s'ho passa d'allò més bé". Ferriol, durant el partit, no trau els ulls de Bruce Clark, Steve

Alvord o Mike Ruth, els seus impossibles equivalents de la defensa dels Dragons. I, òbviament, ho fa sense llevar-se la gorra dels Dragons, convertida en símbol dels espectadors. En quatre partits els responsables comercials de l'equip han vist amb horror com el públic esgotava els milers de gorres preparades per a la venda.

El rècord de taquillaatge, rècord absolut fins ara a Montjuïc, fou el dia del quart partit de l'equip, contra els Orlando Thunder. En aquesta ocasió 40.875 espectadors van omplir les grades i van embogir amb les curses de Gene Taylor. Taylor va fer pujar el 6-3 al marcador al minut cinc del segon quart, després de fer 46 iardes (uns 42 metres) de cursa cap a la línia d'anotació. Ara bé, al primer minut del tercer

quart, Taylor i el *quarterback* Scott Erney es van superar ells mateixos amb una cursa de 70 iardes que deixava el marcador a 13-6. Taylor, de 28 anys, és un dels jugadors més veterans de l'equip. Va jugar dues temporades amb els Buccaneers i després anà a parar als mítics San Francisco 49ers. Però les lesions li van desfer aquella temporada del 1989 i la posterior, en què havia fitxat per Los Angeles Rams. Ara a Barcelona tenia ocasió d'ensenyar el seu gran joc, i aquell diumenge contribuï a aixecar el llistó d'un partit que s'acabà amb una derrota dels de Florida per 33 a 13.

El fet, extrasportiu més comentat del partit fou una pancarta que unia les banderes catalana i dels Estats Units i demanava, en anglès, a Schwarzkopf l'alliberament de Catalunya. L'ABC, una de les tres grans cadenes de televisió dels Estats Units, transmetia en directe el partit i va obrir la segona part amb aquesta pancarta, enfocada durant un temps més que suficient. En la mesura que ha anat avançant la lliga s'ha anat veient l'efecte de promoció exterior que té. Una audiència potencial de 370 milions d'espectadors s'ha acostumat a veure el nom de Barcelona imprès a la seua pantalla i les senyeres que el públic fa volejar constantment a Montjuïc. A Catalunya els partits són transmesos pel Canal 33 (que no arriba a València). Aquest mateix canal ofereix el dissabte un resum setmanal de la marxa de la competició. Als Estats Units l'ABC i

l'USA Network comparteixen l'exclusiva de les imatges. ABC ha posat darrere els micròfons dos dels seus millors cronistes: Dick Vermeil i Brent Musburger, que va ser la veu oficial de la XXV Super Bowl. USA Network, per la seua banda, ha introduït una càmera al casc d'algun dels jugadors, i així aconsegueix d'oferir les imatges més espectaculars de la temporada. També ha fitxat Dan Marino, un dels jugadors més famosos de la National Football League, per fer de comentarista.

Musburger confessa ara que es va veure sorprès el dia de la primera transmissió des de Montjuïc: "No esperava que la gent en sabés gens, de futbol americà i em va sorprendre la gentada que hi havia, asseguda davant meu i de Dick, que semblaven saber bastant més que els rudiments d'aquest esport". Dues cadenes transmeten també els partits al Canadà i al Quebec (TSN i RDS), i a Europa el canal per satèl·lit Eurosport se suma a les retransmissions de les televisions catalana, alemanya i britànica, alhora que TV9 fa els partits per a Austràlia i la segona i la quarta cadenes s'encarreguen de fer-ne arribar les imatges a la Unió Soviètica.

Ara totes les mirades estan posades en els *play-off* pel títol, que s'acabaran amb la gran final, el 9 de juny, a les 5.30 de la vesprada, a l'estadi de Wembley, Londres. Els dirigents i els jugadors dels Dragons de Barcelona, amb el patró, Josep Maria Figueres, al capdavant ja somien a poder oferir la primera World Bowl a la Plaça de Sant Jaume. Com diu l'entrenador Jack Bicknell "Barcelona és una ciutat campiona en molts esports. ¿Per què no nosaltres?".

Vicent Partal